

D O T E K

Informace pro farnost Vlašim

Březen 2020

Náklady na vydání 8 Kč

**Postní doba je příležitostí k tomu,
abychom se obrátili ...
... k lásce.**

Postní doba vede k bezpečnému cíli

Růst přátelství s Ježíšem

Postní doba je novým začátkem a cestou, která nás vede k bezpečnému cíli: k velikonočnímu zmrtvýchvstání a ke Kristovu vítězství nad smrtí. Toto období se vždy na nás obrací s naléhavou výzvou k obrácení; křesťan je povolán k tomu, aby se vrátil k Bohu „celým srdcem“ (Joel 2,12), neuspokojoval se průměrným

životem, ale aby ve svém přátelství s Pánem rostl. Ježíš je věrným přítelem, který nás nikdy neopustí.

Postní doba je příznivou dobou pro to, abychom zintenzivnili duchovní život prostřednictvím postu, modlitby a almužny. V základě toho všeho ale spočívá Boží slovo, k jehož vytrvalejšímu poslechu a meditaci jsme v tomto období zváni. Zvláště bych se chtěl pozastavit u podobenství o boháči a Lazarovi (srov. Lk 16,19–31). Nechme se inspirovat touto tak významnou biblickou pasáží, jež nám poskytuje klíč k pochopení toho, co máme konat, abychom dosáhli pravého štěstí a věčného života, a povzbuzuje nás k upřímnému obrácení.

Chudšas ležící u dveří boháče

Podobenství začíná tím, že představuje dvě hlavní osoby, avšak pouze chudšas je popsán podrobněji: nachází se v zoufalé situaci a nemá sílu se z ní dostat; leží u boháčových dveří a jí drobty, které spadnou z jeho stolu, po celém těle má rány a přicházejí psi, aby mu je lízali. Je to pochmurný obraz poníženého a pokořeného člověka.

Scéna vyzní ještě dramatictější, když vezmeme v úvahu, že chudšas se jmenuje Lazar; jméno, jež doslova znamená „Bůh pomáhá“. Nejedná se tedy o anonymní osobu, ale má přesné rysy a představuje se jako jedinec, s nímž se pojí jeho osobní historie. Zatímco pro boháče je jakoby neviditelný, nám se stává blízký a získává svou tvář. A jako takový je darem a neocenitelným bohatstvím. Je to bytost, která je chtěná, milovaná a na niž Bůh pamatuje, i když ve své konkrétní situaci je jako lidský odpad.

Správný vztah s lidmi spočívá v tom, že uznáváme jejich hodnotu

Lazar nás učí, že druhý člověk je darem. Správný vztah s lidmi spočívá v tom, že s vděčností uznáváme jejich hodnotu. Ani chudás u boháčových dveří není obtížnou překážkou, ale představuje pro nás apel k obrácení a ke změně života. První výzvou, kterou nám toto podobenství předkládá, je otevřít dveře svého srdce druhému člověku, protože každý člověk je darem, ať už je to náš soused nebo neznámý chudák. Postní doba představuje příhodný čas pro to, abychom otevřeli dveře každému potřebnému a poznali v něm nebo v ní Kristovu tvář. Každý z nás potkává na své cestě někoho takového. Každý život, jenž nám jde naproti, je darem a zaslouží si přijetí, úctu a lásku. Boží slovo nám pomáhá otevřít oči, abychom přijímali život a milovali ho, především když je slabý. Abychom však mohli takto jednat, je potřebné vzít vážně i to, co nám evangelium odhaluje o onom boháčovi.

Boháč, který se rád předvádí

Podobenství je nesmlouvavé ve způsobu, jímž ukazuje rozporuplnou situaci, ve které se nachází boháč. Na rozdíl od Lazara je to osoba beze jména a je označen pouze jako „boháč“. Jeho hojnost se odráží v šatech, jaké si obléká, a v jejich v přehnaném přepychu. Šarlat byl totiž velice ceněný, více než stříbro nebo zlato, a proto byl vyhrazen božstvům a králům. Kment byl zvláštní lněné plátno, které dodávalo oděvu téměř posvátný charakter. Bohatství tohoto člověka je přehnané i proto, že je navyklý každodenně se předvádět: „Každý den pořádal skvělou hostinu“. V něm se dramaticky ukazuje porušenost způsobená hříchem, která se uskutečňuje ve třech následujících výrazech: v lásce k penězům, v marnosti a v pýše.

Peníze, které nepomáhají

Apoštol Pavel říká, že „kořenem všeho zla je láska k penězům“ (1 Tim 6,10). Ta je hlavním motivem korupce a zdrojem závisti, hádek a podezírání. Peníze nás nakonec mohou ovládat a stát se tyranským idolem. Místo toho, aby se nám peníze staly nástrojem služby pro konání dobra a vytváření solidarity s druhými, mohou nás i celý svět zotročovat logikou sobectví, jež nenechává prostor lásce a je překážkou pro mír.

Podobenství nám také ukazuje, že boháčova nenasytnost ho vede k marnivosti. Jeho osobnost se realizuje v okázalosti a v tom, že předvádí druhým, co si může dovolit. Okázalost však zakrývá vnitřní prázdnotu. Jeho

život je uvězněn ve vnějškovosti a v té nejpovrchnější a nejvíce pomíjející existenční dimenzi.

Boháč zapomíná, že je obyčejným smrtelníkem

Nejvyšším stupněm morálního úpadku je pýcha. Bohatý člověk se obléká, jako by byl králem, předstíraně se chová, jako by byl nějakým bohem, a zapomíná, že je obyčejným smrtelníkem. Pro člověka zkaženého láskou k bohatství neexistuje nic jiného než jeho „já“, a proto lidé kolem něj jsou mimo jeho zorný úhel. Připoutanost k penězům plodí určitý druh slepoty: boháč nevidí hladového chudáka, posetého ranami a vyčerpaného svým ponižením.

Když se díváme na tuto postavu, chápeme, proč evangelium tak ostře odsuzuje lásku k penězům: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, anebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu“ (Mt 6,24).

Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš

Evangelium o boháči a chudém Lazarovi nám pomáhá, abychom se dobře připravili na blížící se Velikonoce. Liturgie Popeleční středy nás vyzývá, abychom prožili podobnou zkušenost, jakou velice dramatickým způsobem prožívá i ten boháč. Když nám kněz označuje čelo popelem, opakuje slova: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš“. Boháč i chudák umírají a hlavní část podobenství se odehrává na onom světě. Obě postavy najednou objevují, že „nic jsme si přece na svět nepřinesli a nic si z něho také nemůžeme odnést“ (1 Tim 6,7).

I náš pohled se upírá k onomu světu, kde boháč vede dlouhý rozhovor s Abrahamem, jehož nazývá „otcem“ (Lk 16,24.27), a tak projevuje svou příslušnost k věřícímu lidu. Tento detail ukazuje jeho život v ještě větší rozporuplnosti, protože až dosud nebylo řečeno nic o jeho vztahu s Bohem. Ve skutečnosti neměl Bůh v jeho životě žádné místo a jediným bohem si byl on sám sobě.

Až uprostřed muk onoho světa poznává boháč Lazara a přál by si, aby trochou vody zmírnil jeho bolesti. Skutky, jaké požaduje od Lazara, jsou podobné těm, které měl sám boháč vykonat, ale nikdy je nevykonal. Abraham mu tedy objasňuje: „Ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje a ty zakoušíš muka“. Na onom světě se znovu nastoluje určitá rovnost a bolesti života se vyvažují dobrem.

Kořenem boháčova zla je formální víra a to, že nenaslouchal Božímu slovu

Podobenství přináší svým pokračováním poselství všem křesťanům. Boháč, jehož bratři ještě žijí, prosí Abrahama, aby k nim poslal Lazara s napomenutím; ale Abraham mu odpovídá: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou“ (v. 29). A na boháčovu námitku reaguje: „Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých“ (v. 31). Tím vystupuje na povrch boháčův pravý problém: kořenem jeho zla je to, že nenaslouchal Božímu slovu; to ho dovedlo až tam, že už nemiloval Boha, a tedy pohrdal bližním. Boží slovo je živou silou, schopnou vyvolávat v srdcích lidí konverzi a znovu je nasměrovat na Boha. Zavírat své srdce před darem Boha, který hovoří, má za následek, že se srdce uzavírá daru, jímž je bratr.

Kéž nás vede Duch Svatý, abychom šli po cestě obrácení

Drazí bratři a sestry, postní doba je příhodným časem pro to, abychom se obnovili setkáním s živým Kristem ve slově, ve svátostech a v bližním. Kéž Pán – který během čtyřiceti dní na poušti překonal pokušitelovy nástrahy – nám ukáže cestu, po níž máme jít. Kéž nás vede Duch Svatý, abychom šli po cestě obrácení a znovu objevovali dar Božího slova, abychom byli očištěni od hříchu, který nás oslepuje, a sloužili Kristu přítomnému v potřebných bratřích. Povzbuzuji všechny věřící, aby vyjádřili tuto duchovní obnovu i svou účastí na postních aktivitách, které v různých částech světa pořádá mnoho církevních organizací s cílem posilovat kulturu setkání v jediné lidské rodině. Modleme se jedni za druhé, abychom skrze svou účast na Kristově vítězství dokázali otevírat svoje dveře slabému a chudému. Pak budeme moci v plnosti prožívat velikonoční radost a svědčit o ní.

Zpracováno podle poselství papeže Františka k postní době 2017

Utrpení, krize

Neplytvejme příliš slovy o utrpení. Nevíme totiž co to utrpení je. Když jsem je doopravdy poznal já, dokázal jsem jenom plakat.

(Podle kardinála Pierre Veuillota)

Ačkoliv se utrpení zdá být nesdělitelné a nedefinovatelné, přece by snad mělo být více probíráno, zvažováno a chápáno jako téma, k němuž se kladou otázky a hledají odpovědi (Jan Pavel II.). Uvažování o utrpení v době, kdy jsme zdraví a „šťastní“, má svůj význam. Můžeme tak utrpení pojmut do celku svého života. V dobách krize je totiž pro nás nosné to, co jsme si v životě již osvojili.

Utrpení není Božím záměrem

Lze tvrdit, že člověk trpí, když zakouší cokoli zlého. Podle jazyka Bible – Starého zákona bolest a zlo znamenají totéž. Z toho důvodu je všechno, čím člověk trpí, označováno jako „zlo“. Není tedy nic divného na tom, že nás samo utrpení přivádí k otázce po původu zla: co je zlo?

Křesťanství vyznává dobro jako podstatu všeho, co existuje. Hlásá dobrotu Boha Stvořitele a dobro stvoření. Zlo je oproti tomu nedostatkem či znetvořením dobra. Lze říci, že člověk trpí proto, že nesdílí dobro, od něhož je vzdálen, o které se připravil, když se odvrátil od Boha. Bůh je dobrý. Nikdy si nemůže přát, aby člověk trpěl. A to ani v tomto životě, ani po smrti...

Boží odpověď na utrpení

Každá lidská odpověď na utrpení je a bude jen částečná. Lidské utrpení je příliš velké a naše pokusy o odpověď jsou jen chatrné. Jenom Bůh sám může dát odpověď. A svou odpověď již dal. Boží odpovědí na naši otázku o utrpení je velikonoční událost: Ježíš žije, vstal z mrtvých. Potupná smrt na kříži nebyla posledním slovem. Následuje vzkříšení! Existuje nový začátek. Existuje skrze utrpení, smrt a zoufalství a směřuje k novému stvoření (Řím 4,17). Smíme tedy plni důvěry očekávat i naše vzkříšení, nová nebesa a novou zemi. Tam Bůh „setře každou slzu z očí: nebude už smrti ani zármutku, nářku ani bolesti, protože starý svět už pominul“ (Zj 21,4).

Naděje v utrpení

Naše naděje v utrpení vychází z důvěry v Boha, který dokáže vytěžit dobro i ze zla, z lidských slabostí. Lidské utrpení dosáhlo v Kristových mukách svého vrcholu. Zároveň však vstoupilo do nové dimenze, protože je spojeno s láskou. S láskou Boží, která ve své všemohoucnosti plodí dobro dokonce i ze zla. Z největšího zla, které kdy bylo spácháno, z odmítnutí a zabití Božího Syna, což bylo způsobeno hříchem všech lidí, vytěžil Bůh největší dobro: oslavu Krista a naše vykoupení.

Ani mými nezdary, utrpením a ztrátami není zrušen dobrý Boží plán se mnou. Bůh skrze utrpení dává i růst. Na poušti dává rašit novému životu.

Jak být s trpícími

"Neste břemena jedni druhých" (Gal 6,2)

Trpící člověk potřebuje především člověka. Člověka naslouchajícího a chápajícího, ne vševěda, všeuměla nebo skvělého humoristu. Nepotřebuje zpravidla, aby mu jeho situaci někdo umně vysvětlil. Potřebuje ale, aby nebyl ve své situaci zcela sám. Aby ho někdo chápal, aby mu někdo dělal společníka v jeho otázkách, aby mu někdo zajišťoval spojení se světem. A aby ho, je-li otevřen víře, druzí ve víře posilovali. Často tedy nezbyvá nic jiného, než se navzájem mlčky držet za ruce a takto vytrvat. Jindy zase je zapotřebí našich slz. A jindy je třeba nezatěžovat druhé nesplnitelným očekáváním, nesoudit a neposuzovat, nýbrž naslouchat, pokoušet se porozumět a především mít čas... Poté může nastoupit zcela konkrétní praktická pomoc.

Ježíš praví: „Cokoli jste (ne)udělali pro jednoho z těch nejposlednějších, pro mne jste (ne)udělali“ (srv. Mt 25,40).

*Utrpení samo o sobě smysl nemá, ale to, jak s ním zacházíme, ano.
(Viktor Frankl - logoterapie)*

Z www.vira.cz

Milosrdný Samaritán

(evangelium sv. Lukáše 10, 25–37)

See Me, Feel Me, Touch Me, Heal Me ...pohled' na mě, dej se mně pocítit, dotkni se mě, uzdrav mě....

Těmito čtyřmi slovy z písně britské rockové skupiny The Who by mohlo znít volání zbitého a oloupeného člověka, který čeká na projev milosrdenství okolojdoucích mužů. Čeká dlouho a chvílemi to vypadá, že dřív zemře, než se dočká soucitného pohledu či pomoci. Tento příběh ubožáka, který se v dějinách lidstva opakoval již mnohokrát, by upadl v zapomnění, kdyby nešel kolem člověk, který na rozdíl od ostatních měl oči, které vidí a srdce soucitné.

Pohled' na mě, dej se mě pocítit, dotkni se mě, uzdrav mě – tato slova jakoby neoddělitelně patří k sobě, nejen v příběhu milosrdného samaritána, ale

i v životě každého člověka. Co je platné mít oči, které vidí, když zůstane jen u pohledu a ruka se něžně nedotkne, co je platné mít ruku, která se dotýká, když oči nevidí pohled volající po soucitu a pomoci, co je platné dívat se a dotýkat, když srdce kamenné necítí touhu po uzdravení, soucitu a lásce.

O tomto příběhu můžeme přemýšlet nekonečně dlouho a mnohé z nás jistě napadne, že jsme ve svém životě zatím nepotkali takto potřebného člověka. Ale přiznejme si, není každý z nás tak trochu zbitým a oloupeným, který touží po tom, aby se k němu ostatní lidé nechovali lhostejně? Toužíme po něžném doteku a projevu skutečného zájmu o náš osud, problémy, starosti a strasti: Toužíme po uzdravení našich zraněných duší, po uzdravení vztahů v rodině, s dětmi, rodiči, přáteli, s Bohem... Všichni toužíme po tom potkat ve svém životě milosrdného samaritána, který nás nepřehlédne a bude nás podpírat na naší mnohdy strastiplné cestě. I naše rty často šeptají – pohleď na mě, měj oči k vidění, nezavírej je nad mými potřebami a touhami, nad mými sny, které mně můžeš pomoci uskutečnit. Dotkni se mě – neboj se, že to druzí uvidí a budou se pohoršovat, sevři pevně moji ruku a nepouštěj ji ze strachu, že jsem pro tebe moc velké břemeno. Dej mně pocítit, že máš o mě skutečný zájem, že i přes mé životní neúspěchy a pády mám stále naději začít nový život. Dej mně pocítit, že můžu s tvou pomocí žít, přestože mě sužuje nemoc! Toužím slyšet tlukot tvého srdce, které nepřestalo bít pro bližního, pro mě! Uzdrav mně svou láskou, učin v sobě Boha dotknutelným a má duše a tělo se uzdraví!

Každý z nás se může ocitnout v roli zbitého a oloupeného i milosrdného samaritána. Možná máme kolem sebe „zbité a oloupené“ a nevidíme je. Jsme lhostejní, nerozhodní, bojíme se, stydíme se. Možná máme kolem sebe „milosrdné samaritány“, kteří nám podávají pomocnou ruku a přidávají dva denáry, ale my jejich pomoc z egoismu, studu, pýchy a svéhlavosti odmítáme. Vědomě se tak vystavujeme nebezpečí, že promarníme čas příhodný a zůstaneme bez pomoci. Odhodme přetvářku, staňme se statečnými a kreativními. Tam, kde milosrdný samaritán (Kristus) nabízí svou pomoc, nehrozí žádné nebezpečí. Jedině on může dokonale zahojit rány v našich srdcích a pomoci tam, kde lidské úsilí selhává. Je však na nás, s jakou velkodušností jsme schopni přijímat i darovat.

JAROSLAVA TEINEROVÁ

Proč se v postní době něčeho vzdávat?

Otevřít své srdce lásce k Bohu a bližnímu

Jaký smysl má pro nás křesťany odpírat si to, co je samo o sobě dobré a užitečné? Bible a celá křesťanská tradice učí, že půst je velkou pomocí v předcházení zlému jednání. Ježíš ukazuje hluboký smysl postu: pravý půst je v plnění vůle Nebeského otce, který „vidí i to, co je skryté“ (Mt 6,18).

Postní doba je příležitostí vrátit se k postní praxi, která pomáhá potlačit vlastní egoismus a otevřít srdce lásce k Bohu a bližnímu. Odříkání se materiálního pokrmu, sytícího tělo, připravuje člověka, aby naslouchal Kristu a sytil se jeho slovem spásy. Postem a modlitbou Bohu dovolujeme, aby přicházel On sám sytit nehlubší hlad, který zakoušíme ve svém nitru: hlad a žízeň po Bohu.

Zřící se něčeho ve prospěch druhých

Postní doba nám umožňuje uvědomit si těžkou situaci mnoha lidí a napodobovat jednání Dobrého Samaritána. Můžeme se dobrovolně zřící něčeho ve prospěch druhých. Vyzývám vás proto, abyste se v postní době zaměřili na osobní i společný půst, na naslouchání Božímu slovu, na modlitbu a dobročinnost. Sbírký pro chudé z toho, co jsme si sami odřekli, jsou totiž prastarou praxí církve od jejích počátků.

Drazí bratři a sestry, otevřme svá srdce pro oživující působení Božího Slova. Postní doba ať nás skrze naslouchání Slovu, skrze modlitbu a ukázněný životní styl vede k obrácení a upřímné lásce k ostatním lidem.

Na této zemi nemáme trvalou vlast

Postní doba rozšiřuje náš horizont, orientuje nás k životu věčnému. Na této zemi jsme totiž jen poutníci, nemáme zde stabilní vlast, ale hledáme tu budoucí, jak říká Bible (srov. Žid 11,16). Postní doba nám dává pochopit relativitu pozemského života a uschopňuje nás k nezbytnému odříkání a osvobození ke konání dobra.

Zpracováno podle textů papeže Benedikta XVI.

Když se řekne půst?

Co si pod slovem půst vůbec v dnešní době představujeme, jak se k němu stavíme a co od něj očekáváme? A proč se tedy postit a jak se správně postit? Co od půstu máme očekávat? Nakolik je důležité, aby byl půst skutečně postem od jídla? Nemá stejný, nebo dokonce větší význam půst od různých zálib? Jaký má půst smysl?

Co si pod slovem půst představujeme, jak se k němu v dnešní době stavíme a co od něj očekáváme?

Dnes mnozí, zejména mladí lidé, nechápou, co by měl půst člověku přinést pozitivního. Ještě tak nějaká dieta na zhubnutí, ale křesťanský půst? Nemyslím si, že by byl půst věcí minulosti. A právě mnozí mladí lidé se ve své touze po autentičnosti těžko mohou ztotožnit s polovičním řešením čehokoli. Neuspokojí je alibistické odůvodňování, proč to dnes nejde, anebo proč to obecně nemá smysl. Osobně znám mnoho mladých, kteří s postem mají dobrou zkušenost. Každý, kdo to jednou poctivě vyzkoušel, ví, že půst má smysl. Nedostatek vlastní zkušenosti a také přílišná pohodlnost mohou způsobit, že člověk opakuje všechny možné „rozumné“ důvody, jen aby se postem nemusel zabývat.

A proč se tedy postit? Co od půstu máme očekávat a jak ho dnešnímu člověku předložit?

Je jistě důležité mluvit o všem, co souvisí s životem víry, současným slovníkem a způsobem, který by nečpěl starobou. Podstata postu je ale stále stejná, s dobou se na tom nic nemění. Je dokonce jevem všeobecně náboženským, jenž nesouvisí jen s křesťanstvím. Všechna náboženství, která jsou projevem hledání Boha, počítají s postem jako s prostředkem očistění, vnitřního sjednocení, projevem pokání a cesty k vnitřní svobodě. V křesťanství, které zde navázalo na starozákonní tradici, má půst ale ještě jeden velmi důležitý rozměr – z hlediska víry dokonce ten nejdůležitější. Je projevem touhy po Bohu, pokory před Bohem a ve spojení s prosebnou modlitbou i projevem lásky k druhým. Nejde tedy jen o asketický výkon, který by člověku navozoval příjemný duševní pocit nebo uspokojení z překonání sebe sama. Pro nás křesťany je půst především výrazem touhy předstoupit

před Boha s vírou a oddaností, s vědomím bytostné závislosti na něm a s očekáváním jeho zásahu do života našeho nebo našich drahých. Je vyjádřením touhy po setkání s ním. Ve spojení s modlitbou nás také půst pro toto setkání disponuje. V mnišské tradici je vnímán jako jeden z důležitých prostředků dosažení čistoty srdce, tedy vnitřního spojení s Bohem v lásce.

Když je půst důležitý, proč jej církev dnes tak málo doporučuje?

Lze to pochopit vzhledem k dřívější přísné praxi postu, spojené s množstvím příkazů a zákazů. To vyvolalo kyvadlovou reakci v odklonu od předpisů a kladení důrazu na duchovní rozměr postu. Od starokřesťanských dob byly postním dnem středa a pátek, na památku Kristova zatčení a smrti. Později se zavedl půst před Velikonocemi, nejprve několikadenní, pak ve Svatém týdnu a potom se vztahoval na celou dobu postní. Praktikoval se také před přijetím i udílením svátostí. Pozůstatky této praxe najdeme ještě v některých řeholních komunitách. Církev nadále půst doporučuje všem křesťanům, ale je závazný jen dva dny v roce. Větší důraz je kladen na vlastní svobodu a zodpovědnost každého jednotlivce, a to je dobře. Má-li být půst projevem synovského vztahu k Bohu a ne zákonictví, musí být dobrovolný.

Nakolik je důležité, aby byl půst skutečně postem od jídla? Nemá stejný, nebo dokonce větší význam půst od různých zálib?

Půst ve vlastním slova smyslu je vždy zdržení se jídla, popřípadě pití. To, že se v poslední době klade důraz především na jeho duchovní rozměr, často končí tím, že se vlastně žádný půst nekoná. Strídmost či zdrženlivost ve věcech, které nás zotročují (například nemírné sledování televize, počítačové hry, alkohol nebo jakýkoli druh závislosti) má veliký význam pro svobodu člověka. Taková zdrženlivost je vnímána jako léčebný prostředek duše i těla a cesta k vnitřnímu osvobození. Vede k hlubšímu poznání sebe sama, vlastních limitů a ukáže, na čem jsem v životě vlastně závislý

Co když ale taková zdrženlivost – ať už od jídla nebo jiných věcí – způsobí, že ten, který se postí, je podrážděný a nepříjemný svému okolí? Má takový půst smysl?

Často slyším, že je lepší se nepostit a být laskavý, než se postit a být protivný ke všem kolem sebe. Něco na tom je. To, že se postíme, nás neosvobozuje od největšího přikázání lásky, ba naopak. A my bychom měli na prvním místě dbát na to, abychom byli lidmi lásky. V padesáté osmé kapitole knihy proroka

Izaiáše čteme, že pravý půst nespočívá v tom, že se člověk navenek pokořuje, ale že je milosrdný k druhým a nezavírá srdce před potřebnými. Na druhou stranu je třeba říci, že kdo se brání špatné náladě jen tím, že se dobře nají a napije, nikdy nenajde pravou příčinu své náladovosti a nemůže se změnit. Jen když na čas odložím všechna svá náhražková uspokojení, poznám o sobě pravdu a mohu se sebou něco vážně dělat. Jinak to zlé a nevědomé ve mně bude sílit a jednou v daleko větší míře vyjde napovrch. Je to právě půst, který nám pomáhá odkrýt to, co nás zevnitř ohrožuje. Ale nejen to: je-li spojen s opravdovou modlitbou, pak Boží milost člověka skutečně proměňuje a zjemňuje. Po několika dnech takového postu je i tvář člověka zvláště prozářená a zklidněná, a to je obraz nového pokoje v srdci.

Jak se tedy správně postit?

V postu je velmi důležitá naše motivace. Ježíš upozorňuje, že nemáme nic dělat jen z ohledu na uznání od lidí a pro vlastní prospěch. Farizeovi v evangeliu posloužil půst jen k posílení jeho pýchy a namyšlenosti, což ovšem nebyla chyba postu, ale postoje. Správně se postí ten, kdo se pro to rozhodl svobodně, bez postranních úmyslů a zachovává určitou míru rozumnosti a zodpovědnosti ke svému zdraví. Je velmi důležité, abychom půst prožívali nejen ve spojení s modlitbou, ale také se vztahem k druhým lidem. Tradičně půst, modlitba a milosrdenství patří nedílně k sobě. Například v Itálii v době postní lidé v kostele sbírají potraviny, které se postem ušetří, aby je pak rozdali chudým rodinám. V klášterech oddělí peníze, ušetřené v den postu, na dobročinný účel. Podle učení církevních otců je půst duší modlitby a modlitba duší postu. Půst sám pak nevadá plody, není-li zavlažován milosrdenstvím. To však musím projevovat nejen k druhým, ale i k sobě. Proto je důležité, aby moje rozhodnutí pro půst nemělo příchuť sebetrestání, ale bylo uděláno s radostí.

Rozhovor s P. Vojtěchem Kodetem O.Carm. pro Katolický týdeník

Ze života farnosti

Prodej křesťanské literatury

Prodej křesťanské literatury proběhne ve Vlašimi v besídce u kostela sv. Jiljí v neděli **15. března od 9 do 12:30.**

Zápis ze zasedání Pastorační rady ŘKF Vlašim dne 6. 2. 2020

Přítomni: P. Jaroslav Konečný, P. Václav Revenda, Lukáš Mašek, Václav Fuksa, Miroslav Šanda, Miroslava Ptáčková, Karel Kroupa, Michal Rybníček

Omluveni: David Seifert, Jan Matějovský, Roman Farion, Daniela Laloučková

Pastorační rada farnosti (PRF) projednala následující body:

1. Jako host se představil stavební technik vikariátu Jan Jelínek a seznámil přítomné s náplní své práce a s proběhlými i plánovanými stavebními akcemi ve farnosti.
2. PRF hlasovala o novém zapisovateli, byl jím zvolen Václav Fuksa (pro 7 – proti 0 – zdrželi se 0). Pastorační rada děkuje za tuto jeho dosavadní službu Lukáši Maškovi.
3. M. Ptáčková přednesla hlasy některých farníků, kteří by ve farním kostele chtěli silnější osvětlení. J. Konečný: vypracovává se nový systém osvětlení, který to zajistí.
4. M. Ptáčková: děti některých účastníků bohoslužeb, zvláště – ale nejen – z řad nových návštěvníků, se chovají hlučně. Navrhuje, aby se oprášilo tzv. Desatero, které vypracoval P. Martin Sklenář. M. Rybníček navrhuje, aby především členové PR, ale také ostatní farníci v první řadě přátelsky oslovili nové rodiny a uvedly je do farního společenství. Tím se také vytvoří vhodnější příležitost upozornit na toto chování.
5. M. Ptáčková: letos se bude opět konat příměstský tábor, hlavní vedoucí bude E. Holejšovská, tábor se bude konat 27.–31. 7. 2020.
6. M. Ptáčková přednesla návrh na zakoupení konkrétních židlí do farní besídky, ty se zdají být nevyhovující svým designem. Po diskusi se nákup

nových židlí odkládá na neurčito, což nevylučuje, že farníci mohou přicházet s návrhy na nákup konkrétních židlí.

7. M. Rybníček: farnost by měla poslat potvrzení o darech těm, kdo přispěli na farní besídku v r. 2019, jak bylo dohodnuto před rokem. Potvrzení rozešle Eva Follerová. Je potřeba, aby do poloviny příštího týdne byla potvrzení rozeslána.
8. M. Rybníček: při nedělní bohoslužbě v 11 h by se děti mohly modlit Otčenáš okolo oltáře, nikoli před oltářem. J. Konečný souhlasí.
9. Potřeba jmenování druhého kostelníka stále trvá. Žádáme farníky, aby vytipovávali možné osoby k oslovení.
10. Proběhlo jedno kolo školení lektorů. J. Konečný zajistí druhé, pravděpodobně 16. března.
11. J. Konečný: chystá se postní duchovní obnova, uskuteční se 21. března a povede ji P. Jerzy Gapski.
12. PRF konstatuje, že vlašimské uvedení České mše vánoční J. J. Ryby předčilo očekávání. Uvažuje se proto, že v roce 2020 budou uspořádány dva koncerty, tak aby byl uspokojen zájem všech posluchačů o tento koncert.
13. P. Revenda vyzývá členy PRF, aby si promysleli návrhy, jak oslovit nevěřící při Noci kostelů (5. června 2020), a přišli 19. února v 19 h na koordinační schůzku, případně na ni přizvali další lidi, kteří by se chtěli angažovat. Noc kostelů by měla být pojata primárně pastoračně.
14. PRF odsouhlasila, že se zruší sešit v besídce, do kterého se měly zapisovat akce v besídce proběhlé. Pro přehled o proběhlých akcích má takto sloužit sdílený kalendář besídky na Googlu. J. Konečný toto oznámí v ohláškách.
15. D. Seifert: rád by zorganizoval setkání všech manželských společenství vlašimského vikariátu spojený s uvedením hry Jana Pavla II. divadelním souborem „Jeřábi“. PRF souhlasí a dohodnutý termín je 13. června. Odpovědná osoba: D. Seifert
16. V. Revenda: někdy na sobotní mši s nedělní platností není varhaník (ani schola), což je vzhledem k významu mše nevhodné. J. Konečný dá do ohlášek výzvu, aby se hlásili zpěváci, kteří by alespoň vedli zpěv při této mši.

17. M. Rybníček informoval, že na taneční večírek farnosti zbývá asi 10 míst a že by bylo vhodné, aby ti, kdo si rezervovali místenky, si je u něj vyzvedli. J. Konečný to oznámí v ohláškách.
18. Ohledně výstavy z projektu „Člověk a víra“ jednal p. farář s pí Hanusovou ze zámku Vlašim a propojil ji s fotografkou, která možnost výstavy nabídla.
19. K. Kroupa: socha kardinála Jana Očka je před odlitím. Její odhalení za přítomnosti kardinála Duky proběhne 23. června.
20. V. Revenda navrhl postní aktivitu pro rodiny: varianta „Člověče, nezlob se“ zaměřená na modlitbu. PRF souhlasí.

Příští zasedání PRF se uskuteční 29. dubna 2020 v 19:00.

Charita Vlašim

Program březen 2020

3. 3. – úterý – 14:00 – Klub trénování paměti

místo: Klubovna Charity Vlašim

5. 3. – čtvrtek – 10:00 – Klub seniorů – Setkání s klienty Centra sociálních služeb Petrklíč – Ledec n.

Sázavou

místo: Klubovna Charity Vlašim

5. 3. – čtvrtek – 17:30 – Přednáška PhDr. Marka Příhody, Ph.D.

téma: Krymská krize a válka na východě Ukrajiny

místo: Klubovna Charity Vlašim

9. 3. – pondělí – 14:00 – Klub seniorů – Korálkování

místo: Klubovna Charity Vlašim

10. 3. – úterý – 14:00 – Klub trénování paměti

místo: Klubovna Charity Vlašim

12. 3. – čtvrtek – 14:00 – Setkání neformálních pečujících

a přednáška „Jak dítě vnímá nemoc blízkého“.

místo: Klubovna Charity Vlašim

17. 3. – úterý – 14:00 – Klub trénování paměti

místo: Klubovna Charity Vlašim

18. 3. – středa – 13:30 – U3V – Optické, akustické a elektrické jevy v atmosféře

místo: Klubovna Charity Vlašim, Na Valech 322, Vlašim

19. 3. – čtvrtek – 9:00 – A3V – Dějiny Evropy v souvislostech

místo: Klubovna Charity Vlašim, Na Valech 322, Vlašim

19. 3. – čtvrtek – 14:00 – Klub seniorů – Pohodová výtvarka

místo: Klubovna Charity Vlašim

19. 3. – čtvrtek – 17:30 – Přednáška PhDr. Marka Příhody, Ph.D.

téma: Současná Ukrajina a její problémy

místo: Klubovna Charity Vlašim

24. 3. – úterý – 14:00 – Klub trénování paměti

místo: Klubovna Charity Vlašim

25. 3. – středa – 14:00 – Workshop „Syndrom vyhoření“

místo: Klubovna Charity Vlašim

26. 3. – čtvrtek – 14:00 – Klub seniorů – korálkování

místo: Klubovna Charity Vlašim

26. 3. – čtvrtek – 19:00 – Folková klubovna – Marka Míková

místo: Klubovna Charity Vlašim

31. 3. – úterý – 7:00 – Poutní výlet – Kutnohorsko trochu jinak

V úterý 31. 3. se s námi můžete vydat na poutní výlet na Kutnohorsko. Cena 350 Kč / osobu zahrnuje dopravu a vstupné, nezahrnuje oběd. Přihlašování na tel: 734 165 062, 739 580 363.

Změna programu vyhrazena

Aktuální informace naleznete na internetu – www.vlasim.charita.cz
nebo se informujte na tel. č. 739 580 363, 736 472 794

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz, Klara.Vondrackova@seznam.cz

Tisk: Karel Pazdera, Pod tratí 1511, Vlašim

Vychází 10x ročně, uzávěrka 15. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč